

Den Opsigt, han havde vakt i Byen, og det Tilløb, der var til hans Møder, lod han sig ikke skuffe af. Det kunde ikke være for at volde den Slags Staahej, at Gud havde kaldt ham hertil. Han fik daglig tilsendt forskruede Breve fra Folk, der kaldte ham en ny Messias og udbad sig hans Haandskrift eller en Haarlok. Han havde Besøg af opstadsede Damer, der forsikrede ham, at han havde omvendt dem, af selvstruttende Digtere, der højmodigt erklærede at ville tage Vorherre til Naade igen i deres næste Bog. Hvad var der at stille op med den Slags Mennesker? Ogsaa Jørgen Berg var bleven ham en Skuffelse. Samtidig med, at den viltre Komponist indbildte sig at være bleven Kristen, var han nysgerrigt optaget af, hvad Publikum sagde om hans Omvendelse, og hvad Aviserne skrev om ham.

Han var kommen hertil i Haab om at kunne opvække en og anden af de Døde i denne Stenørken, men det syntes ham mangen Gang, at han prækede dem endnu dybere ned i Fortabelsen.

Spredt omkring i den urolige Skare af Nysgerrige, der strømmede til hans Møder, fordi det i Øjeblikket var en Modesag i København at skulle høre Samuelsens Domsbasun, sad der dog enkelte stille Andægtige, der følte sig stærkt grebne af, hvad de hørte. Det var Folk af forskellige Samfundsklasser; men det var ikke dem, som bagefter sendte ham hysteriske Takkeskrivelser og Middagsindbydelser. Uden at han selv vidste noget derom, groede der en lille Menighed op omkring ham. Hans egenartede Forkyndelse gjorde ham for flere og flere af Kresen til en virkelig gudesendt Vejleder og Profet.

At der i den Anledning begyndte at vise sig Uro indenfor den københavnske Gejstlighed, anede han heller ikke noget om. Udenfor „Femte Juni“ og et Par af Smaabladene blev hans Navn ikke nævnt i Pressen. Men i Bispegaarden var man bleven betænkelig ved at høre om denne skismatiske Bevægelse, der udgik fra en afsat Præst, og man havde der afholdt et Par Præstemøder for at forhandle om, hvorledes Kirken i fornødent Fald skulde træde op imod den.

— — —